

Göçmen Kuş Misaliyim

– ÖNDER_34 · 04 Eylül 2019

Yolum düştü yine gurbet ele
Veda zamanı geldi sılaya
Saatin zili çaldı şafak ile
Uyandım özlemin yaşanacağı güne
Çıktım dışarı baktım
Kimbilir bir daha belki gelemem diye
Baktım dağa taşa
Karşı yamaçtaki ormana
Şehir de bulamayacağım oksijeni
Son kez gibi çektim ciğerlerime

Elime aldım valizimi
İleri geri yapıyor ayaklarım
Çocukluğum içimde kal diyor bana gitme
En güzel günlerini burada yaşadın
Dönüp baktım kilit vurduğum kapıya
Açıp bir kez bakayım dedim
Taştan duvarın içinin harcı toprak
Üstü odundan evime
Lakin olmadı yolcu otobüsü
Kurna çaldı zaman doldu diye
Sılaya veda zamanı dedi

Hüzün yağmurları vardı gözlerimde
Damla damla çiseliyordu
Sessiz sedasız bir şekilde
Ardımda kalan yola bakıyordum
Tıpkı eylülde yaprak döken
Bir ağaç gibiydim
Üşüyordum esen hasret rüzgarında
Gurbetin mecburi kelepçesi vardı
Elerimde ayaklarım da
Dur diyemedim kaptana

Derken artık görünmez oldu sıra

Yol ilerledikçe araya giren dađlar ile
Bir yanım çocukluđumun olduđu yerde
Diđeri ise gurbetin mecburi yönüne
İstemeye istemeye gidiyordu
Kendimi bir göçmen kuş misali his ettim